

JAUNĀIS CEĻS

AGROFIRMAS «SARKANAIS OKTOBRIS» PARTIJAS, ARODBIEDRĪBAS,
KOMJAUNATNES KOMITEJU UN ADMINISTRĀCIJAS ORĢĀNS

PANORĀMA

**Karstajā
siena
laikā**

Sonedēļ kolhoza abos ražošanas iecirkņos pabeidz zālāju platību pirmo plāvumu. Ko tas deva? Skūņos ir vairāk par 1 000 tonnām sausā siena un sagatavots ap 3 000 tonnām zāļu skābarības masas. Sagatavotas arī vairāk par 650 tonnām skābarības no rapša. Sonedēļ tāpat tiek pabeigta arī sēklai atstāto rapša platību novākšana ar kombainiem. Darbs šajos laukos kombainieriem bija sava veida «izlūkošana ar kauju», pirms iebraukt labības druvās.

Kā citiem gadiem, arī šovasar liela vēriba tiek veidota atālu ražas novākšanai, šim nolūkam pirmā plāvuma platības jau virsmēslotas, zāles strauji sāk ataugt — arī tur būs tūkstošiem tonnu visu veidu lopbarības.

Sākusies lauku gatavošana ziemāju sējai — tā izvērsās reizē ar graudaugu novākšanu.

Juris KAUSA

Pārdomas pēc sesijas

ATCEROS sarunu ar kādu Riebiņu ciema ledzīvotāju, kas atzinās, ka viņš nepatīkot Riebiņi.

— Jūs te tikai nesen esat ieradusies? — es pajautāju.

— Nē, dzīvoju šeit jau desmit gadus, — viņa atbildēja.

Šī saruna ienāca prātā, kad piedalījos kārtējā Riebiņu ciema Tautas deputātu padomes sesijā. Tā bija veidota ļoti aktuāliem jautājumiem: jaunatnes audzināšanai un ciemata labiekārtošanai. Taču pirmajā izziņotajā datumā — 20. jūnijā — nebija ieradies kvorums, arī otrajā pulcēšanās reizē — 29. jūnijā — deputātu skaits tik tikko sasniedza to, lai sesijā pieņemtie lēmumi būtu spēkā esoši. Par to, ka uz sesiju nebija ieradušies citi iedzīvotāji, kaut vai tie, kuriem jaunatnes audzināšana ir profesija, es vairs nebrīnījos. Acīm redzami šeit vairumam labāk patīk hroniski nemīlēt ciemu, kuru viņi izvēlējušies par savu dzīvesvietu, nekā ieguldīt kādu daļu savu domu un kopēja darba, lai tas kļūtu pašiem tīkamāks.

Par visu vairāk man nepatīk kritizēt. Tāpēc ar lie-

lu nepatīku ķeros pie spalvas, lai rakstītu par šo sesiju. Jo diemžēl neko pozitīvu es par to nevaru pateikt. Manuprāt, tā bija vāji sagatavota, nekonstruktīva un nepietiekami orientēta uz operatīvu stāvokļa uzlabošanu. Likās, ka deputāti — tādus cilvēki, kuru kopdomai varētu būt varas spēks — sapulcējušies, lai bēdīgi noplātītu rokas: sak, tas nav tā, kā vajag, un šis nav lāga. Bet šim nolūkam jau nav vajadzīga sesija — privātās sarunās vēl labāk var izklatīt sirdi.

Pirmkārt, uz sesiju nebija uzaicināti (vai arī nebija ieradušies) cilvēki, kuriem apspriežamo jautājumu loks ietilpst viņu tiešajos pienākumos. Piemēram, iecirkņa milicijas inspektors, skolas ārpusklases un ārpusklasas darba organizators — jautājumā par pusaudžu likumpārkāpumu profilaksi. Tāpat kolhoza iecirkņa priekšnieki, galvenais inženieris, daļdarznieks — jautājumā par ciemata labiekārtošanu. Ja šo cilvēku ierašanās kādu objektīvu iemeslu dēļ nebija iespējama, tad būtu bijis loģiski noklausīties vismaz Nobeigums 2. lpp.

Esi sveicināta, sengaidītā!

Jau nedēļu iepriekš aģiā vestīja par to, ka 25. jūnijā Riebiņu ciemā notiks pilngadības svētki. Svētdienas rītā pilngadnieki pulcējās uz kopīgu ekskursiju. Nelielais dalībnieku skaits nebija par iemeslu, lai braucienu atliktu.

Pirmais pieturas punkts bija Rēzekne. Iepazīnušies ar pilsētu, tālāk devāmies uz

Audriņu ciemu un Ančupānu memoriālu. Pēcpusdienā autobusus aizvīzina uz krāšņo Mākoņkalnu un Rāznas ezeru. Pēc patīkamas un jautras atpūtas ezera krastā visi devās mājup.

Vakarā Riebiņu kultūras namā notika svinīga apļieciņu izsniegšana, uz kuru bija pulcējušies ne tikai pilngadnieki, bet arī viņu vecāki,

rādi, draugi. Izskanēja daudz labu vēlējumu. Zvērestā pilngadnieki solīja augsti turēt cilvēka vārdu, būt īsti savas zemes saimnieki.

Pēc kopīga tējas galda svētki turpinājās kultūras nama rikotajā atpūtas vakarā.

G. BIKOVSKĀ

ATTĒLĀ: pēc pilngadības aplieciņu saņemšanas,

Cietes rūpnīcā

Riebiņu maize

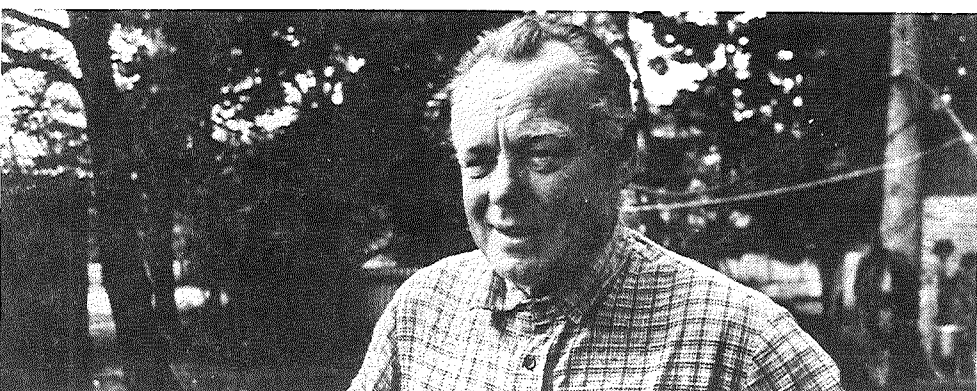
Agrofirmas «Sarkanais Oktobris» veikalā Riebiņu ciemata centrā parādījusies jauna prece — pašu ceptuves maize. Tās šķirne — Matkules plaucētā, cena — 80 kaņepikas kilogramā.

Ceptuves kolektīvam, kuru vada Tatjana Lomova, pašlaik ir «ugunskristības». Jāapgūst maizes cepšanas tehnoloģija, pirmās amata iemaņas. Ikvienam no strādniekiem — gan Melānijai Krotovai, gan Lukijai Jakuševai, Lukerijai Orlovai, Jurim Cižikam un pārējiem, tāpat kā vadītājam un mehānikim Mihailam Tolstopjatovam, tas ir līdz šim neietā ceļa sākums.

Krāsns mutē uz lizes ielaiž ar rokām veidotos gaišpelēkos miklas klaipiņus, un pēc stundas otrā galā tie cits aiz cita izslid gatavi, brūni izcepušies. Matkules plaucētās maizes sastāvā ir rudzu milti, iesals, sāls, sirops, ķimenes. Vēlāk ieceirēts cept arī saldskābmaizi.

Šī gada pirmo pusi sekmīgi noslēdzis mūsu agrofirmas cietes rūpnīcas kolektīvs, tā ražojošās apakšvienības. Tas — pateicoties kolektīvu augstāražīgajam darbam. Šīkā par uzņēmuma veikumu lasiet 2. lappusē.

ATTĒLĀ: grupa no konfekšu gēhā strādniecēm pēc kārtējās darba maiņas,

Rakstu lasiet 2. lappusē.

VINI BIJA SĀKUMA

CIETES RŪPNĪCĀ

JAUNSAIMNIEKU VAŠĀRA

2. lappuse

ANTONA RANCĀNA
BRĪNUMPASAULE

VESTULES NO...

DARBA VĀRA
LIELU DARĀ

3. lappuse

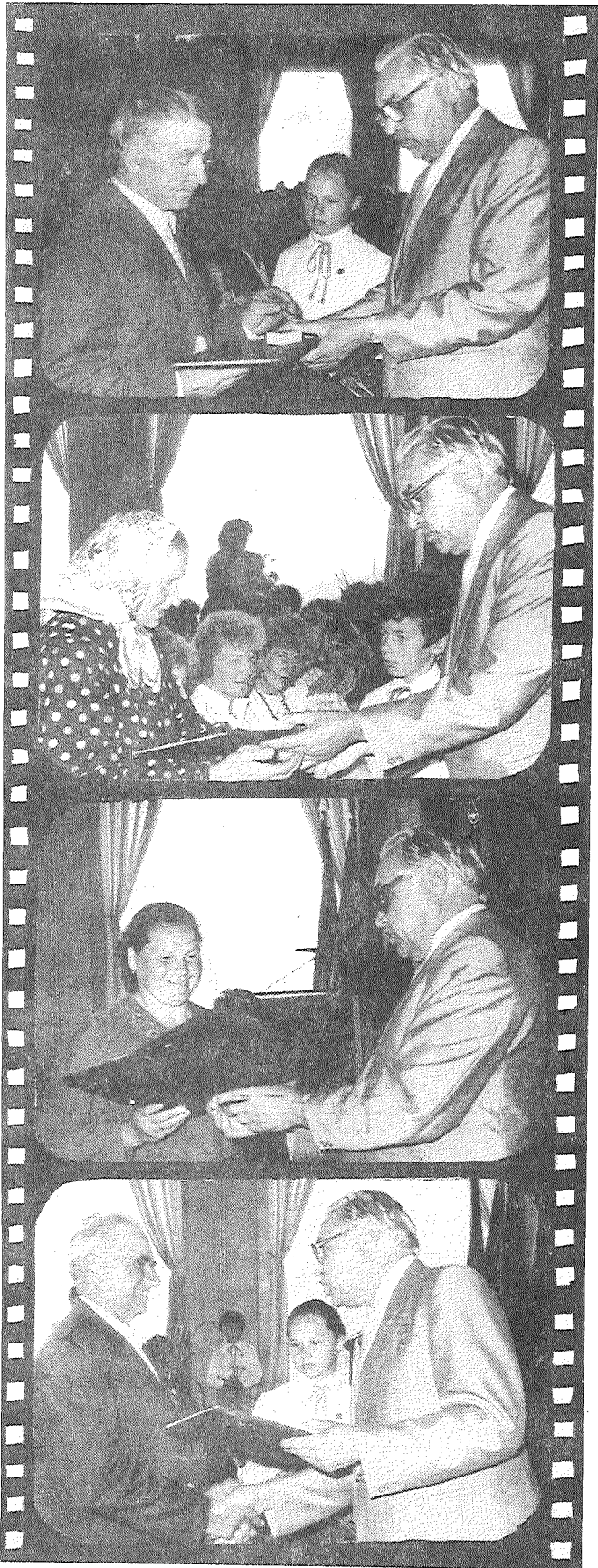
RŪGTA PAMĀCĪBA

«VENTILATORS»

BISU «BALDRIĀNS»

4. lappuse

Vīni bija sākumā

Kolhozam „Sarkanā ausma” 40 gadi

Savu jubileju kolhozs «Sarkanā ausma» atzīmēja jūnija pēdējā dienā. Šim notikumam par godu tika saņemta estrāde un no jauna uzbūvētas skatītāju vietas senā saiešanas vietā Jezufinovas parkā. Taču tieši tajā brīdī, kad vajadzēja sākties svētkiem, uznāca lietusgāze un visiem bija jāpatveras tuvējā labības kaltē. Šādos romantiskos apstākļos kolhoza jubilejas svinēšanai bija īpašs jaukums. Ar kolhozniekiem runāja, daudziem jo daudziem no viņiem piemēnas adreses un medaļas pasniegda priekšsēdētājs Pēteris Vosorovs, par saimniecības vēsturi un šodienas sasniegumiem pastāstīja galvenais agronomš Bronislavs Zalāns. Pie jubiliāriem viesojās kaimiņu — Leņina kolhoza, kā arī rajona partijas komitejas un izpildkomitejas pārstāvji.

Pirmās kolektīvās saimniecības šajā novadā radās jau 1948. gada oktobrī — kolhoza gods un lepnums ir pieci cilvēki, kuri bija šo dienu dalībnieki. Kolektīvizācijas masveida laiks bija 1949. gads — saimniecībā dzīvo 150 šo dienu aculiecinieki. Pēc viņiem tika godināti arī tie, kuri nostrādājuši 30, 20, 10 gadus. Visu klātesošo simpātijas izpelnījās vietējo rokdarbnieču ražošanu izstāde — vairāk par 200 skaistu darbu.

Svētki tomēr izskanēja nolemtajā vietā pie parka estrādes — lietus pārgāja. Bija arī spēcīnšais lauku mīlestiņš.

Pārdomas pēc sesijas

Nobeigums. Sākums 1. lpp. nu neklātenes ziņojumu vai sniegtu mitisku informāciju par to, kādas ir viņu domas, plāni un problēmas apspriežamajā jautājumā.

Otrkārt, nelikās, ka līdzdalību sesijas sagatavošanā par savu deputāta šī gada pamatuzdevumu būtu uzskatījušas jaunatnes lietu un ciema labiekārtošanas komisijas, jo komisiju priekšsēdētāju uzstāšanās debatēs arī bija tajā pašā jau pieminētajā negatīvu emociju līmenī, neparādot pārdomātu sistēmu, kā negācijas novērst.

Lai izpaliek «treškārt», «ceturtkārt» utt. Zinu, ka kritizēt ir vieglāk nekā darīt. Pieminēju labāk dažas no tām sesijas jaunierosmēm, kuru īstenojums varētu situāciju uzlabot. Lēmumā ierakstīt, ka skolēnu noteikumu pārkāpēju vecākiem turpmāk būs jāstājas darba

Cietes rūpnīcā

Kamer cietes ražošanas tehnoloģiskā līnija stāv dīkā, gaidot jaunās ražas kartupeļus, ko atsūtīs saimniecības no mūsu un kaimiņu rajoniem. ar pilnu jaudu strādā konditori un kartupeļu čipsu ceha laudis. Darba pilnas rokas ir arī palīgi-destiem, tiem, kuri jaunajai darba sezonai gatavo cietes ražotnes.

Sā gada pirmajā pusē savus uzdevumus sekmīgi veikusi čipsu ražotāji, apguvusi šī produkta izgatavošanu ar ķiploku piedevām. Par jaunumu uzskatāms arī tas, ka gardums šogad sāks fasetēt arī mazās kārbīnās — pa 300 gramiem.

Mazliet vairāk pakāvēšos pie saldās produkcijas. Rūpnīca saņēmusi uzdevumu ražot gada sešos mēnešos 170 tonnas konditorejas izstrādājumu. Tas pārsniegts par 16 tonnām, kas sastāda 10 procentus virs plāna. Sa-

līdzinot ar iepriekšējā gada šo pašu laiku — par pieciem procentiem vairāk. Arī šajā cehā notikušas izmaiņas. Pirmām kārtām jāmin tas, ka konfekšu «Gotiņa» ražošanas pagaidām, kamer vēl top modernais konditorejas cehs pie siera rūpnīcas, pārcelta uz jaunām telpām daļā no rekonstruētā sulu ceha. Otrkārt, kopā ar tradicionālo produkciju, ko labi pazīst tālu atz. rajona robežām, šeit tiek izgatavots arī šerbetis, un pavisam jauns produkcijas veids, kas apgūts tikai šogad, — iriši.

Kopīgajā konditorejas izstrādājumu daudzumā konfekšiem, bez šaubām, pieder «lauvas tiesa» — to gada sešos mēnešos ražotas 150 tonnas. Šerbeta — 30 tonnas. Salīdzinot ar šo pašu laiku posmu iepriekšējā gadā, konfekšu «Gotiņa» izgatavots mazāk — 94 procenti. Iemesli tam ir dažādi, un kā viens no svarīgākajiem — jauno produkcijas veidu apgūšana, darbietilpīgā iekārtošana papīros, ko strādnieces dara ar savu pirkstu veiklību, fāsēšana mazsvāra kārbīnās.

Tūlīt pēc parādīšanās veikalos pircēju lielu piekrišanu guva iriši. To mūsu konditori ražojuši sešas tonnas. Rūpnīcas kolektīvs pilns darba spara un cerību raugas nākotnē. Pedējos divos gados — visās ražotnēs ievērojami uzlaboti darba apstākļi. Tie vēl vairāk pilnīgošies ar jaunā korpusa nodošanu.

Anita VAIVODE,

agrofirmas vecākā ekonomiste

ATTELOS: viēna no vecākajām cietes rūpnīcas strādniecēm Aina Rožkalne, atslēdznieks un virpotājs Adams Ribulis.

Kā jau ziņojām, kolhoza dibināšanas 40. gadadienai veltītajā svinīgajā sapulcē liela grupa saimniecības darba veterānu un pirmrindnieku saņēma nopelniem bagātu kolhoznieku goda nosaukumus un tika ierakstīti Goda grāmatā. Starp apbalvotajiem ir Pēteris Laizāns, Genovefa Rutkovska, Feodora Cvetkova un Zotiks Balalajevs. Pieminētas adreses viņiem pasniegda agrofirmas ģenerāldirektors Romualds Kavinskis.

Gunāra VILCĀNA foto

Jaunsaimnieku vasara

Latvijas laukos arvien vairāk veidojas zemnieku saimniecību. Mūsu rajonā vien to ir pāri par 50. Cilvēki grib saimniekot patstāvīgi: art, sēt, plaut, turēt lopus, vīt ģimenes ligzdu, kur dzīvotu un strādātu bērnu bērni, ar saviem darba augļiem barotu tautu.

Stingri pie zemes nolēmīst turēties arī Jāzeps Sērmais ar ģimeni, kas Galēnos palicis viens no lielās Sērmo zemes kopēju dzimtas. Kad šī gada sākumā rajonā sāka veidoties zemnieku saimniecības, viņš pieprasīja no M. Gorkija kolhoza bijušo tēva viensētu. Sākumā negribēja dot, beidzot uz pavasara pusi lolotie 30 hektāri zemes tika dabūti. Lielākā daļa platības (22 hektāri) ir plavas un ganības. Lopbarība ļoti vajadzīga, jo jaunsaimnieki tur sešas slaucamās govīs — pirmpienes, ir arī zirgs. Lopbarībai iesētas auzas, mieži, iestādīti kartupeļi. Iesēti 0,5 hektāri līnu. Līnsēklas — lopiem, stiebriņus pārdos valstij.

Grūtāk ir ar tehniku un

lopu mītnēm. Smago kāpurķēžu traktoru DT-75 Sērmais nopirka, bet vēl nepieciešamāks ir vieglāks traktors — riteniņš — kartupeļu vāgošanai, lopbarības transportēšanai un citiem darbiem. No kolhoza nopirkts liels, bet jau nolietojies šķūnis. Pēc remonta tā vienā galā paredzēts ierīkot kūti.

Telpas vajadzīgas arī audzējamajiem putniem — Sērmajiem nobarošanā ir 700 piļu un 1200 broileru. Vasaras otrajā pusē tos iecerēs pārdot valstij.

Patlaban jaunsaimniekiem nobeigumam tuvojas atbildīgs darbs — lopbarības sagatavošana kuplajam māj-

skā likteņa ziņā, kas pierāda, ka bezatbildība dažkārt ir abpusēja. Lai savstarpējie kontakti nostiprinātos, jau pirms gada ierosināju un saņēmu arī bijušā skolas direktora S. Sadovņikova solījumu īstenot šo ieceri — skolotājiem regulāri publicēt bērnu audzināšanai veltītus rakstus laikrakstā «Jaunais Ceļš». Pirms pusgada šāda doma tika atbalstīta agrofirmas partijas komitejā. Nu tā ierakstīta arī sesijas lēmumā. Vairāk tas būs saistošs?

Ciema labiekārtošanā tika nolemts līdz galam izpildīt 1988. gada maija sesijas pieņemto lēmumu (sk. rakstu «Sakoptībai jāklūst par vajadzību» mūsu laikraksta 1988. gada 21. maija numurā). Nētika apstiprināts pat jaunš nolikums konkurssam «Par labāko sētu», kaut gan ciema izpildkomitejas

priekšsēdētāja A. Tumašova atzina šī konkursa audzināšos lomu kārtības uzturēšanai ciemā. Pēc sesijas noskaidroju, ka arī šoruden, tāpat kā pērn, skaistāko sētu saimnieki tiks godalgoti.

...Pārdomas par sesiju sāku ar sarunas atstāstu, arī nobeigt gribu līdzīgi. Kāda Riebiņu rožu audzētāja man stāstīja, ka visā clematā bēdīgi slavenais nepilngadīgo lietu komisijas uzskaitē esošais zēns, par kuru zēlojas arī kā par apstādījumu postītāju, viņas puku dārzā nav norāvis nevienu pumpuru. Tieši otrādi — vienmēr izrādījās godbijīgu interesi par rožu šķirniem, to kopšanu. Man tas šķiet ļoti cerīgi. Ja mūsu ciemā, mūsu mājās un to apkārtnē mēs, pieaugušie, pratīsim izveidot mieru, labestības, skaistuma un darba gaisotni, tad tas būs vislabākais priekšnoteikums arī pusaudžu likumpārkāpumu profilaksei.

L. LAUCE

kums ir šīs zemnieku dzimtas pavadonis no paaudzes uz paaudzi.

Fermeru vasara... Tā viņiem ir pirmā un grūta. Uz jautājumu, ko viņiem, jaunsaimniekiem, patlaban visvairāk vajag, Jevģenija Sērma atbildēja:

— Izturību, labu veselību un saulainu laiku.

ATTELOS: Jāzeps Sērmais, Jevģenija Sērma ar melnrāibos pirmiņi.

J. GURGONS
J. SILICKA foto

Jaunais Ceļš

1989. gada 8. jūlijs

JAUNRADES

Vēstules no...

Arhangel'skas apgabals, st. Puksa—Ozera

Laika gaitā nodzeltējās, izdilušas locījuma vietās... Tās stāsta par vēl vienu laikmetu griežos samaltu mūžu, par cerībām, kurām nebija lemts piepildīties. Pēteris Austrums mira ieslodzījuma vietā ar kuņģa vēzi, kad līdz atbrīvošanas termiņam vairs bija palikuši tikai 11 mēneši. Tās bija vēstules, kas pie taviniekiem Latvijā nāca caur cenzūru, tāpēc vēlti tajās meklēt Staļina laika noņemtu šausmu un moku aprakstu. Un tomēr tās ir satricinoši skaudras kāda cilvēka aizlauzta likteņa liecības.

Veselības dēļ nevarēdams apmeklēt nevienu dienu skolā, P. Austrums pašmācības ceļā bija ieguvis savam laikam un apstākļiem visai plašu izglītību, aktīvi iesaistījās Latgales kultūras dzīvē, piemēram, piedalījās folkloras vākšanā 1927. — 1932. gados, un A. Upiša Valodas un literatūras institūta Folkloras daļas fondā ar 465. numuru ir saglabāta arī viņa pierakstīto tautasdziesmu kolekcija...

Par mūža pēdējiem deviņiem gadiem fragmentāri stāsta vēstules. Pirmo savai četrgadīgajai meitai viņš 1944. gadā slepeni atsūtīja no Daugavpils: «Es rakstu no cietuma. Mani apmeloja cilvēki, kuriem es esmu tikai labu darītājs. Bet lai, kad izaugsi liela, atmaksā par ļaunu tikai ar labu un Dievs tev atmaksās...».

Pēc tam — Ziemeļi, Puksa—Ozera, sāpīgas ilgas pēc brīvības un Dzimtenes, kuras reizēm izlauzās vienkāršos dzejoļos.

Sapnis saltā ziemas naktī
Ziemeļos

Drūmā, aukstā ziemas naktī
Redzu sapnī pavasari:
Staigāju pa plavām,

laukiem,
Līdzī tek mans meitēns arī.
Kur tik paskatos vien —
puķes

Noaugušas raibi raibās...
Sirds tik viegla, izzūd sāpes,
Aizlaidušās dienas baigās.
Visa daba zied jau koši,
Krumājā dzied lakstīgalas:
Saulas stari pāspīd spoži
Austrumos pie debess malas.
Domā nogrimis es eju,
Un mans mazais meitēns
klusē.

Gaita viegla, liekas spārni
Izauguši mugurpusē,
Liekas, pacelties es spētu
Augstu, tur līdz saules
stariem,
Vejam līdzī tālu skrienu
Soljiem brīnišķīgi gariem...

Vētra kauc... Es satraukts
mostos:
Brīnišķīgais sapnis vējā,
Viens kā vienmēr, skumju
sprostos.
Rūgtas sāpes sedz man
seju...

1950. gada janvāris

Dzimtās mājas

Apkārt stiepjas lauki plaši
Un šos laukus meži skauj.
Pašā vidū ainai šādai
Lauku māja lepni stāv.

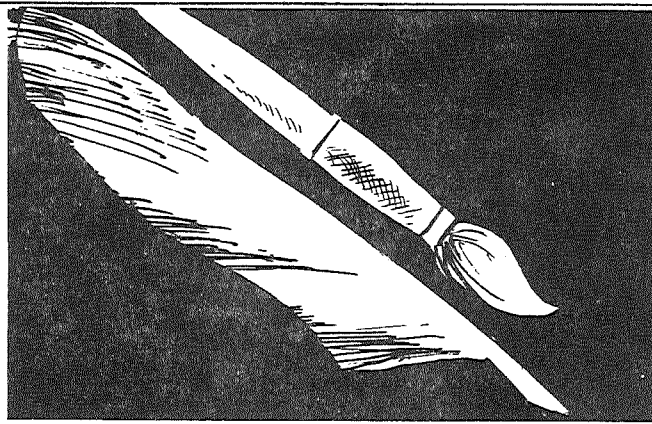
Grumbām sejā, tulznām
rokās
Sed pie loga māte, tēvs,
Asarām acis gaida dēlu,
Kurš bij' viņiem brīvēi
lemts.

Zina tie — drīz jānāk mājās
Dēlēnam, kas viņiem miļš,

Jāspēr solis pāri sliekšnim
Mājai, kurā audzis viņš.

Ar dievu tagad ziemai
teiksim
Un pavasari drīzāk sveiksim,
Kas atnācis ar siltiem saules
stariem,
Ar strautu čalām, putnu
balsīm.
Uldis CAUNE

26.03.1989, g.

Antona Rancāna
brīnum pasaule

Gleznainā Makašēnu ezera krastā paceļas astongadīgā skola. Tā izvietojusies bijušajā pagasta ēkā, turpat ierīkots arī viņa dzīvoklis — dzīvesbiedre ir šīs skolas direktore, bet viņš pats strādā par pasniedzēju Rēzeknes lietišķās mākslas vidusskolā. Šajā klusajā lauku nostūrī, kur plāksnīte pie skolas liecina, ka tieši šeit par rakstvedi strādājis Pēteris Miglinis, top kokgrīzumi.

A. Rancāns piedalījies daudzās svarīgās izstādēs.

viņa humoristiskie pazīstamu mūsu novada kultūras darbinieku portretējumi mazo formu koktēlniecībā bija izstādīti arī J. Raiņa muzejā Jasmuižā. Un nevienam neļāva paiet garām vienaldzīgam, lai nemēģinātu sazīmēt raksturīgāko no kāda pazīstamā darbinieka īpašībām.

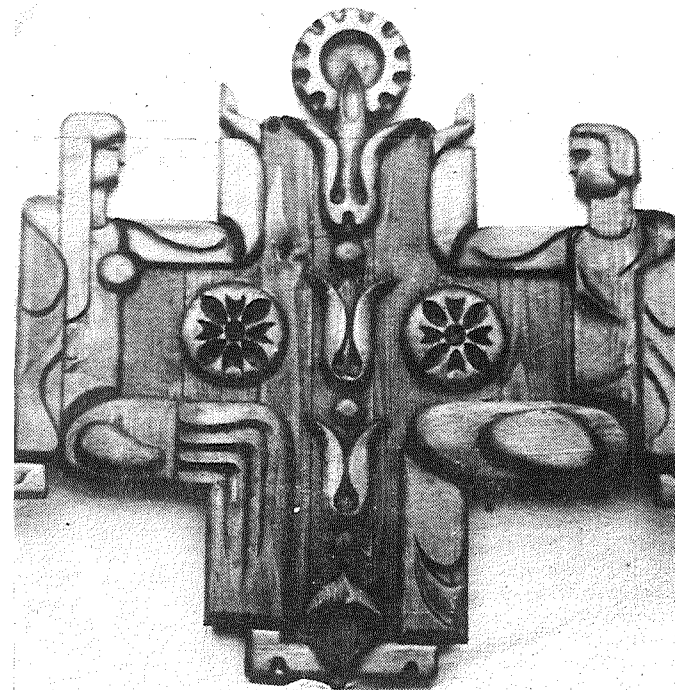
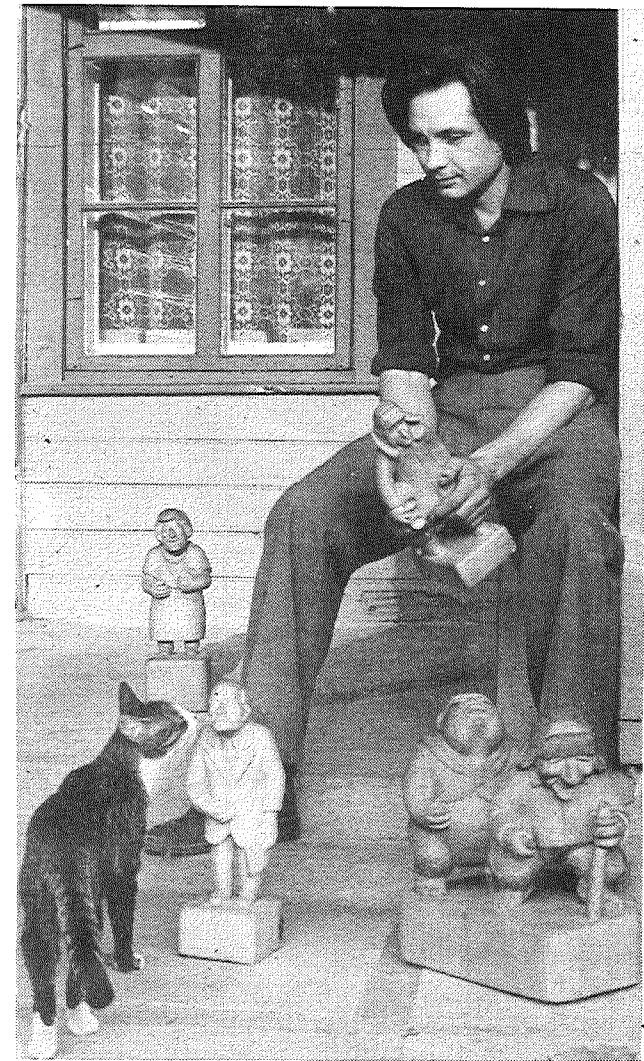
Koktēlnieks strādā daudz, gan kopā ar saviem skolēniem, gan individuāli, liekas, tēli un personāži viņam top neiedomājami viegli — tāda ir īsta talanta īpatnība. Viņš veic daudzus sabiedriskos pienākumus, raksta periodiskajiem izdevumiem, ir LTF Domes loceklis. Darbu klāsts ir liels, daļa no tiem glabājas dzīvoklī, bet daudzi jau aizgājuši pasaulē. Top arī jauni. Viena no «svaigākajām» ir sērija «Suņusēnes» — aprobežotības un stagnācijas gadu pielūgsmes karīģejums.

ATTELOS: Mihaila Orlova portrets. Darbs atrodas Rēzeknes 6. vidusskolā. Dekors no Viļānu selekcijas un izmēģinājumu stacijas. Jāņa Ivanova portrets — Rēzeknes novadpētniecības muzeja īpašums.

Darbu autora un Raimonda RENCA foto

LAPPUSĪTE

Katru vasaru rosīgi darbojas J. Raiņa Literatūras un mākslas vēstures muzeja filiāle Jasmuižā, tās kolektīvs ar Baibu Ducmani vadībā uzņēmis svētīgu darbu — popularizēt novada mākslu visā lielajā bagātībā un krāšņumā. Daudzas reizes te rīkotajās izstādēs pirmo reizi ieskanējušies mūsu novada talantīgu cilvēku vārdi.

Pirms gadiem trim muzeja apmeklētājiem tuvi kļuva divu daugavpīliešu — Jāņa Zugoņa un Mečislava Caunes — vārdi. J. Zugoņš tagad ir pilsētas teātra direktors.

Viņi ir ļoti dažādi, arī tik ļoti dažāds žanrus pārstāv, tomēr tie lieliski papildina viens otru — keramika un fotomāksla.

Jānis Zugoņš ir vispusīga personība. Nākamgad aprīlī svinēs četrdesmit gadu jubileju (dzimis Rēzeknē). To vēl nevar saukt par pusmūžu, bet viņš jau paguvis izglītoties Jāzepa Meģina mū-

zikas vidusskolā un obojas klasē Jāzepa Vītola Latvijas Valsts konservatorijā, strādā par pedagogu Daugavpils mūzikas vidusskolā, dibināja un vada Tautas lietišķās mākslas studiju «Latgale». Neskatoties uz to, ka uzņēmis daudzus sabiedriskos pienākumus, bieži un labprāt muzicē orķestros, sniedzis solo koncertus turpat Daugavpīlī, kā arī Rīgā un Rēzeknē. Otrā viņa lielā mīlestība ir keramika, ar labākajiem darbiem kopš 1979. gada piedalās izstādēs, arī ārzemēs — Portugālē, Austrijā.

1982. gadā saņēmis Tautas dailināta meistara nosaukumu.

Mečislava Caunes dzīvesgājums aizsācies trīsdesmitajos gados Krāslavas rajona Stašānos. Ar mākslas fotogrāfiju viņš nodarbojas kopš 1964. gada, taču piedalīties izstādēs «saņēmis dūšu» tikai 1974. gadā.

Ilgajos darbošanās gados ar fotogrāfiju vispār, ar pieklausanos tās augstākajai sīcrai, par kādu varētu no-

saukt māksliniecisko pieeju, viņš iekrājis ļoti lielu dokumentālu bagātību. Par tādu var nosaukt daudzos attēlus, kuri atsauc atmiņā pilsētas atbrīvošanas no vācu fašistiem ainas, Dziesmu svētkus, daudzus citus notikumus.

Viņa personiskajos arhīvos — daudzas spilgtas epizodes no pilsētas jaunāko laiku vēstures. Taču man gribētos par lielāko ieguvumu uzskatīt Latgales novada mākslas un kultūras darbinieku mākslinieciskos portretus. Kādreiz viņš izteicās, ka izvirzījis tādu mērķi: nofotografēt visus kaut cik ievērojamos cilvēkus šajā khorētā — rakstniekus, māksliniekus, keramiķus, sabiedriskos darbiniekus un tamlīdzīgi.

Antons RANCĀNS

ATTEĻA: Mečislavs Caune un Jānis Zugoņš.

*

Darba vara
lielu dara

Jaunais Ceļš

1989. gada 8. jūlijs

